

Semester, snuva och drömmar

Håhåjaja så snabbt det svänger!

I förra veckan hade vi några härliga dagar i Göteborg med femåriga barnbarnet Hannes. Det var hans födelsedagspresent från mormor och morfar. Tågresa till och från (hade i och för sig kunnat fungera bättre, men vad betyder väl några timmars försening när allt kommer omkring), ett par nätter på hotell med utsikt över hamninloppet (så att vi på kväll och morgon kunde ha koll på Stenas stora båtar), ett ”bakom-kulisserna”-besök på Ostindiefararen ”Göteborg” (tack för det, Sigrid!) och en heldag på Universeum. Och spårvagnar!

När vi kom hem igen så var det som att rusa rakt in i väggen eller dimman eller vad man nu ska kalla det. Totalsnuva med feber och rinnande näsa, rinnande ögon och igentäppta andningsvägar. Jag har ju tagit min spruta så inte tror jag det var the Pig, för pigg var det minsta jag kände mig. Här har vi gått en vecka snart och hostat och fräst, knappt haft ork att göra lite mat. Jag vill minnas att en del forskare på 1700-talet ansåg att hjärnans främsta uppgift var att producera snor till näsan. Om så vore bör det nu vara mer tomt än eljest där uppe på vinden. Bara lite ludd kvar, om ens det.

Den här sortens veckor när inget kroppsligt fungerar som vanligt verkar det också som om drömvärlden stiger till ytan på ett annat sätt än eljest. I flera omgångar har jag varit tillbaka i 70-talets arbetsförmedlingsmiljö och vänt och vridit på besvärliga ärenden som passerat genom åren. (Behöver ju inte vara snuvans fel utan kan bero på firma Reinfeldt, Borg & Littorins idoga arbete med att avveckla det jag fortfarande betraktar som en viktig del av den gemensamma välfärden.)

Mer överraskad blev jag när jag i en drömsekvens här om natten i något slags nutid körde bil genom Skultuna på väg ner mot Kvarnbacka och mötte mig själv, någonstans i 8-10 års åldern, på cykel och såg mig vingla till och dråsa i backen - vilket faktiskt har hänt just där! Förunderligt är det att vi släpar med oss alla dessa bilder i något slags minnesbank och att en och annan bild emellanåt tar sig upp till ytan genom årtionden av bröte likt en av de fantastiska teorierna bakom den stora explosionen i Tunguska 1908.

Nils Ferlin uttryckte det så här:

*Sakta, från drunknade världar och djup som ingen knäppt av
kommer ett skepp till ytan i själens Sargassohav.*

Vad är det för skepp? Det tycks som du skulle ha sett det förut?

Du stirrar så blekt... Nu sjönk det igen – seansen är slut.

Då skrattar du - flackt, generat, det var ju en löjlig sak!

Men så går vi och bär i själen på balsamerade vrak.

Nu idag börjar det kännas som om den akuta k/grisen är över och att kraften så sakta börjar återvända. Jag har till och med vågat mig ut och sopat av locket till postlådan. Man ska ta det försiktigt med kroppsarbete efter en sträng förkylning!

Nu gäller det att ladda med kolhydrater inför helgens barnvaktsupdrag då chansen finns att hämta hem ännu en omgång vassa och ettriga bacillusker från Närke.

För övrigt tycker jag att det kan vara någon måtta på snöandets och vinterns härjningar.

I dag var utomhustemperaturen uppe och vände på - 0.5 grader. Så varmt har det hittills inte varit under hela detta nya årtionde! Det är väl lite för tidigt att börja leta efter tussilagoknappar i dikeskanterna ännu. Men håll ut! Snart står dom där och lyser.

Redan innan dess tycker jag dock att du ska gå på teater i Leksand. Måndag 22 februari klockan 19 00 i Sveasalen spelar Kompani 8 "Morbror Vanja", en bearbetning av Tjechovs kända "Onkel Vanja" i kulturföreningen Paradens arrangemang.

En månad senare, 23/3 på samma plats och samma tid heter föreställningen "Ted Gärdestad - sångerna och livet"

Kanske står det hästhovar i diket så dags. Vi har då i varje fall passerat vårdagjämningen och ska strax till att skruva klockor igen. Hur var det nu?????

Pett'sson

I väntan på att hjärnan ska börja fungera igen!